

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1997-1998

3 FEBRUARI 1998

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies

Evocatieprocedure

AMENDEMENT

Nr. 1 VAN MEVROUW **DELCOURT-PÊTRE**

Art. 3

Het voorgestelde artikel 4, § 3, vervangen als volgt :

§ 3. « *Bij veroordeling wegens een van de misdrijven omschreven in de artikelen 2, 2°, 2bis en 3, kan de rechter, als veiligheidsmaatregel voor zover de inrichting gevaarlijk is voor de maatschappij, de tijdelijke of definitieve sluiting bevelen van drankgelegenheden*

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :

1-846 - 1997/1998 :

Nr. 1: Ontwerp overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers.

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1997-1998

3 FÉVRIER 1998

Projet de loi modifiant la loi du 24 février 1921 concernant le trafic des substances vénéneuses, soporifiques, stupéfiantes, désinfectantes ou antiseptiques et l'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 relatif à l'exercice de l'art de guérir, de l'art infirmier, des professions paramédicales et aux commissions médicales

Procédure d'évocation

AMENDEMENT

N° 1 DE MME **DELCOURT-PÊTRE**

Art. 3

Remplacer l'article 4, § 3, proposé par ce qui suit :

« § 3. *En condamnant du chef d'une des infractions visées aux articles 2, 2°, 2bis et 3, le juge peut, à titre de mesure de sûreté, pour autant que l'établissement présente un caractère socialement dangereux, ordonner la fermeture temporaire ou définitive des*

Voir :

Document du Sénat :

1-846 - 1997/1998 :

N° 1: Projet transmis par la Chambre des représentants.

of van alle andere inrichtingen waar de misdrijven zijn gepleegd, zelfs als de veroordeelde er noch de eigenaar, noch de exploitant van is. De sluiting kan voor de duur van maximum twee jaar worden bevolen. De rechter kan de veroordeelde bovendien tijdelijk of voor altijd ontzetten van het recht zodanige inrichtingen persoonlijk of door een tussenpersoon te exploiteren. De rechter kan eveneens bevelen dat het vonnis zal worden aangeplakt op de plaatsen die hij bepaalt en in zijn geheel of bij uittreksel zal worden opgenomen in de bladen die hij aanwijst; een en ander op kosten van de veroordeelde.»

Verantwoording

Door de bepaling dat de rechter de tijdelijke sluiting van de inrichting kan bevelen voor de duur van maximum twee jaar, zelfs indien de veroordeelde noch eigenaar, noch exploitant ervan is, maakt de tekst van het ontworpen artikel 3 het mogelijk een strafrechtelijke maatregel op te leggen aan personen die noch dader, noch medeplichtige zijn van een misdrijf dat in de inrichting gepleegd is en wier goede trouw niet in twijfel kan worden getrokken.

Zonder de doelstellingen van de regering op de helling te willen plaatsen, beoogt het amendement de sluiting van de inrichting in een dergelijk geval als een «veiligheidsmaatregel» te doen beschouwen en niet meer als een straf.

Door deze wijziging wordt de wetsbepaling in overeenstemming gebracht met twee fundamentele beginselen van het strafrecht, volgens welke de straf een persoonlijk karakter heeft en er geen straf is zonder schuld(1).

Bovendien blijkt het woord «openbaarmaking» in de laatste zin van artikel 3 niet de meest aangewezen term te zijn aangezien elke rechterlijke beslissing openbaar is.

Het amendement beoogt deze formulering dus te vervangen door een passende formulering die gegrond is op artikel 502 van het Strafwetboek.

(1) Aangezien de sluiting van een inrichting (dranksluiterij) een straf is, kan deze behoudens in geval van overdracht aan een derde die zijn goede trouw niet kan bewijzen, slechts bevolen worden indien de inrichting toebehoort aan een dader of een medeplichtige van het misdrijf of, wanneer de inrichting toebehoort aan een rechtspersoon, indien een orgaan of een vertegenwoordiger van deze rechtspersoon dader of medeplichtige van het misdrijf is. (P.-E. Trousse, *Traité de droit pénal*, I, 1, 1195 en Cass., 12 mei 1947, *Pas.*, I, 200, op de overeenkomstige conclusie van eerste advocaat-generaal R. Hayoit de Termicourt).

débits de boissons ou de tous autres établissements où les infractions ont été commises, même si le condamné n'en est ni le propriétaire, ni l'exploitant. La fermeture peut être ordonnée pour une durée maximum de deux ans. Le juge peut en outre interdire au condamné, à titre temporaire ou définitif, l'exploitation, soit par lui-même soit par personne interposée, de tels établissements. Le juge peut également ordonner que le jugement soit affiché dans les lieux qu'il désignera et inséré, en entier ou par extrait, dans les journaux qu'il indiquera, le tout au frais du condamné.»

Justification

En stipulant que «la fermeture (de l'établissement) peut être ordonnée à titre temporaire d'une durée maximum de deux ans même si le condamné n'en est ni le propriétaire, ni l'exploitant», le texte de l'article 3 du projet de loi autorise l'application d'une mesure à caractère pénal à des personnes qui n'auraient été ni auteurs, ni complices de l'infraction commise dans l'établissement et dont la bonne foi ne pourrait être mise en doute.

Sans vouloir remettre en cause les objectifs du Gouvernement, l'amendement entend considérer la fermeture de l'établissement en pareille hypothèse comme une «mesure de sûreté» et non plus comme une peine.

Cette modification permet de rendre la disposition du projet compatible avec deux principes fondamentaux du droit pénal, lesquels entendent que la peine revêt un caractère personnel et qu'il n'y a pas de peine sans culpabilité.(1)

Il semble en outre que le terme «publication», utilisé dans la dernière phrase de l'article 3 ne soit pas le plus opportun, étant donné que toute décision de justice est publique.

L'amendement tend donc à remplacer cette formulation par une formulation plus adéquate, inspirée de l'article 502 du Code pénal.

Andrée DELCOURT-PÊTRE.

(1) «La fermeture de l'établissement (débit de boisson) étant une peine ne peut être ordonnée, sauf le cas de cession à un tiers ne pouvant prouver sa bonne foi, que si l'établissement est celui d'un auteur ou d'un complice de l'infraction ou, lorsque l'établissement appartient à une personne morale, si un organe ou un représentant de celui-ci est auteur ou complice de l'infraction.» (Traité de droit pénal de P.-E. Trousse, I, 1, 1195) et Cass., 12 mai 1947, *Pas.*, I, 200, sur conclusions conformes du premier avocat général R. Hayoit de Termicourt.)